

Arrest

nr. 201 390 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 april 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 februari 2004 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten onder het alias M. K. Op 1 maart 2004 wordt de aanvraag als onontvankelijk beschouwd en wordt de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 24 maart 2004 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 13 september 2004 wordt verzoeker geïnterpelleerd in het kader van een onderzoek naar diefstal in de kleedkamers van de sporthal te Roeselare. Er wordt verzoeker een bevel gegeven om uiterlijk op 18 september 2004 het grondgebied te verlaten.

Op 1 oktober 2004 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Hij mocht beschikken, gezien het recente bevel dat hem enkele weken eerder was gegeven.

Op 17 januari 2005 wordt verzoeker wederom aangetroffen in illegaal verblijf, waarbij hij op heterdaad betrapt wordt op het verkopen van verdovende middelen. Verzoeker is voor deze feiten gearresteerd op bevel van de onderzoeksrechter en opgesloten in de gevangenis te Ieper. Op 21 juni 2005 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar (zonder uitstel) en een geldboete van 5.500 euro. Verzoeker kwam in aanmerking om te worden vrijgesteld vanaf 18 september 2005. Op 16 september 2005 heeft de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, hem betekend op 18 september 2005. Op 17 november 2005 wordt een beslissing tot verlenging van de opsluiting genomen. Op 7 december 2005 is verzoeker vrijgesteld aangezien geen laissez-passer werd bekomen.

Op 24 augustus 2006 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 4 november 2006 wordt verzoeker nogmaals aangetroffen in illegaal verblijf. Hij mocht beschikken, gezien het recente bevel dat hem reeds was gegeven.

Op 22 januari 2007 wordt verzoeker andermaal aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 13 december 2007 en op 3 mei 2008 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Tevens wordt hij op 3 mei 2008 verdacht van diefstal van een bromfiets. Er wordt hem een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 7 december 2009 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 19 augustus 2010 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard. Eveneens wordt een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 4 oktober 2010 wordt de beslissing ingetrokken. Het beroep wordt op 10 november 2010 bij arrest met nummer 51 056 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen.

Op 6 juni 2010 wordt verzoeker andermaal aangetroffen in illegaal verblijf. Hij mocht beschikken, gezien het recente bevel dat hem reeds was gegeven.

Op 7 december 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ongegrond. Eveneens wordt een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 6 juli 2011 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw F. B.

Bij schrijven van 15 juli 2011 dient verzoeker een aanvraag in conform artikel 12bis, § 1, 3° van de vreemdelingenwet. Op 19 januari 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk. Bij arrest met nummer 81 549 verwerpt de Raad op 23 mei 2012 het ingediende beroep. Tegen dit arrest heeft verzoeker cassatieberoep ingediend bij de Raad van State, dat werd verworpen bij arrest met nummer 226.250 van 29 januari 2014.

Op 27 oktober 2015 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Op 5 april 2016 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag ongegrond, ter kennis gebracht aan verzoeker op 7 april 2016. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt.

“Ingevolge de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de persoon, die ter gelegenheid van zijn asielaanvraag verklaarde te heten:

M., K. geboren te zijn op (...) 1974 te Oran,
die bij DVZ tevens gekend is als M./O., K./K./K. geboren op (...) 1974
die echter ter gelegenheid van zijn voorgenomen huwelijk een paspoort voorlegde op naam van K. F.
geboren op (...).1974 te Oran (R.R.nr. (0) ...)
- uit een vergelijkend onderzoek van de vingerafdrukken blijkt dat het om dezelfde persoon gaat –
Nationaliteit: Algerije
Adres: (...) Roeselare

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkene op 27.10.2015, gevolgd door een
positieve adrescontrole op 23.11.2015,
in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het
grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van
de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit
verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Voorafgaand dient opgemerkt te worden dat op basis van art. 9 bis van de wet van 15.12.1980
betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van
vreemdelingen, er een duidelijk onderscheid moet gemaakt worden enerzijds de buitengewone
omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de
woonplaats waar de vreemdeling in kwestie in België verblijft en dus de ontvankelijkheid en anderzijds
de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

Rekening houdend met de volgende elementen die naar voor worden gebracht, namelijk

- dat het jongste kind van het gezin, B., geboren op 09.11.2014, zich in een ernstige medische toestand
bevindt en volgens de artsen van het UZ-Leuven slechts een overlevingskans van 50-60% heeft (zie
stavingstukken van de pediatrie)

- dat de echtgenote van de betrokkene gedurende 19 uur per week als arbeider belast met de
schoonmaak en de keukenlogistiek (zie bijlagen, o.a. de arbeidsovereenkomst) te werk gesteld is op het
Zorgbedrijf te Roeselare, waar hun kindje verblijft, en tijdens haar werk zorg draagt voor haar jongste
kindje, en dat zij haar werk niet wenst te verliezen,

- dat het gezin in totaal 4 kinderen telt, waaronder een ernstig gehandicapt kind, zodanig dat het
onmogelijk is voor het gezin of voor zijn echtgenote om voor onbepaalde tijd naar Algerije te vertrekken
om aldaar voor mijnheer een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, deze elementen die de
verzoeker inroept als buitengewone omstandigheid, dus als reden om te motiveren dat hij de aanvraag
doet bij de Burgemeester van Roeselare, worden aanvaard.

Tevens werd voldaan aan de vereiste om retributie te betalen, meer bepaald 215 euro, zijnde het
bedrag dat vastgelegd werd in artikel 1/1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de
toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Derhalve is
de aanvraag ontvankelijk.

De daarop volgende ingeroepen motieven volstaan echter niet om de regularisatie van de
verblijfstoestand van de betrokkene te rechtvaardigen.

Ten gronde wordt er gesteld dat de verzoeker sinds 10.02.2004 in België verblijft, dat zijn echtgenote
over wettig verblijf in België beschikt, dat de oudste kinderen hier naar school gaan, dat de verzoeker
zich voortreffelijk aangepast heeft aan ons land, dat hij volop Nederlands leert en zo spoedig mogelijk
aan het werk wenst te kunnen, zodat de ganse last van het gezin niet meer op de schouders van zijn
echtgenote zou liggen en dat er op zijn gedrag niets negatiefs valt op te merken.

De betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure
en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag dd. 10.02.2004,
waarbij hij verklaarde M., K. te heten, werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op
30.03.2004 afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met de
Bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Deze definitieve weigeringsbeslissing, voorzien van
een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 5 dagen te verlaten, werd hem betekend dd.
01.04.2004.

De duur van de asielprocedure, te weten om en bij één maand en 22 dagen, was absoluut niet van die
aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is,
geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van
02.10.2000)

Desalniettemin heeft de betrokkene moedwillig verzaakt aan de verplichting om het grondgebied te verlaten, in tegendeel, hij heeft zich verder op volstrekt illegale wijze in het Rijk geïnstalleerd en poogt aldus de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, wat hem niet in dank kan worden afgenomen.

In de periode daarna werd hij meermaals het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten, en daar zijn sporen van aan te treffen in het dossier, namelijk op

- 13.09.2004

- 16.09.2005 met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, betekend dd. 18.09.2005. Op 07.12.2005 werd hij in voorlopige vrijheid gesteld met een nieuw bevel dat 5 dagen geldig was,

- 24.08.2006

- 22.01.2007

- 14.12.2007 met een termijn van 5 dagen,

- 03.05.2008 en op

- 16.12.2010 waarbij aan de betrokkene het bevel gegeven wordt om uiterlijk op 16.01.2011 het grondgebied te verlaten.

Derhalve dient geconcludeerd te worden dat de betrokkene de duur van zijn verblijf enkel aan zichzelf te wijten heeft door geen gevolg te geven aan de vele bevelen om het grondgebied te verlaten, en dat hij dit argument dus niet kan laten gelden als grond voor het toekennen van een verblijfsmachtiging. Hij werd immers op geen enkel moment van zijn verblijf gemachtigd tot verblijf. Uit een dergelijk langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op het bekomen van een verblijfsregularisatie.

Voorts wordt het wettig verblijf van zijn echtgenote aangehaald en een kopie van zowel haar verblijfstitel als hun getuigschrift van huwelijk wordt overgemaakt in de bijlagen. Zij beschikt inderdaad over een C-kaart, die ze heeft bekomen naar aanleiding van de gezinshereniging in functie van haar huwelijk in 2006 met een 14 jaar oudere Belgische onderdaan van Tunesische afkomst, van wie ze uit de echt scheidde in 2008 na een korte inschrijvingsperiode van 15-01-2007 tot 07-10-2008 op hetzelfde domicilieadres (volgens de gegevens van het Rijksregister).

Op 15.09.2009, niet lang daarna, werd ze moeder van de tweeling K. A. en K. O., die reeds voor hun geboorte door de betrokkene werden erkend als zijnde zijn kinderen.

In deze context dient zeker opgemerkt te worden dat de verzoeker ter gelegenheid van zijn voorgenomen huwelijk met zijn huidige echtgenote een paspoort voorlegde op naam van K., F..

Uit een vergelijkend onderzoek van de vingerafdrukken blijkt dat het om dezelfde persoon gaat, die eerst beweerde M., Kader te heten en onder die naam een asielaanvraag ingediend heeft bij de Belgische asielinstanties. Bovendien staat hij bij onze diensten tevens gekend met de familienamen M. en O., en met de voornamen K., K. en K., en met de geboortedata 25 november 1974 en 25 december 1974. De betrokkene heeft overduidelijk geprobeerd om de Belgische overheid te misleiden, wat hem ook al niet in dank kan worden afgenomen.

De verzoeker haalt aan zijn oudste kinderen hier naar school gaan, ten bewijze waarvan er schoolattesten worden voorgelegd voor drie kinderen.

Het wettige verblijf van zijn echtgenote en de scholing van zijn drie oudste kinderen nemen echter niet weg dat de betrokkene zelf - die nochtans aanhaalt voortreffelijk aangepast te zijn aan ons land, volop Nederlands te leren, werkwilleg te zijn, dat er op zijn gedrag niets negatiefs valt op te merken - geen concrete officiële bewijzen in eigen naam voorlegt om zijn persoonlijke integratie in België aan te tonen. De voorgelegde getuigenverklaringen zijn immers van gesolliciteerde aard, zodat de bewijskracht ervan slechts minimaal is.

De betrokkene heeft tijdens zijn hele verblijf reeds éénmaal eerder zijn toevlucht genomen tot een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet, namelijk op 09.12.2009. Deze aanvraag werd op dd. 07.12.2010 ten gronde geweigerd, net omwille van het gebrek aan integratie.

Noch in de voorliggende aanvraag, noch in het hele dossier komt één officieel stavingstuk van gevolgde Nederlandse taallessen voor, wat toch opmerkelijk is gezien de duur van het voorgehouden verblijf op Belgisch grondgebied. Op basis van de eigen argumentatie van de betrokkene kan opgemaakt worden dat de ganse last van het gezin op de schouders van zijn echtgenote ligt. Hij beweert werkwilleg te zijn, doch brengt geen enkel stuk aan dat in die richting wijst, zijnde sollicitatiebrieven of een tewerkstellingsbelofte.

- Ingaand op de eerste 2 getuigenissen, van K. L. en van Y., kan worden opgemerkt dat hier tot 2 maal toe wordt geattesteerd dat de getuigen mijnheer kennen als een "rechte" en waardige persoon die heel goed "geïntegreerd" is in de Belgische maatschappij. Het gaat hier om zeer summiere en uiterst stereotiepe getuigenissen.

- In het volgende stuk bevestigt de getuige, G., dat de verzoeker van februari 2004 tot april 2004 les Nederlands volgde bij haar. Hij deed erg zijn best. Hij was altijd op tijd met opgelegde huiswerken." Deze getuigenis gaat uit van een privé-persoon, daar er op dit stuk geen hoofding terug te vinden is van een erkende onderwijsinstelling en er wordt ook niet verwezen naar een erkende onderwijsinstelling. Nergens uit blijkt dat mevrouw de nodige opleiding heeft gevolgd om op een degelijke manier de Nederlandse taal te kunnen onderwijzen. Zelfs indien men geloof zou hechten aan de gevolgde taallessen, quod non, dan nog zouden die slechts een periode van maximaal 3 maanden in beslag hebben genomen, wat helemaal niet als een ernstige inspanning tot integratie kan worden opgevat.

- M. getuigt als volgt: "Ik ken deze persone de naam K. F.. Ik heb 6 jaar Nederlands lees gevold en dat is een goed vriend gekome, en we bleife vriend in Roeslare. Ik heb op de geboort van zijn II kinderen op 25 september er bij geweest."

- H. en D. zeggen dat de verzoeker en zijn vrouw goede vrienden zijn en dat ze vaak afspreken, dat het goede mensen zijn die zeker een kans verdienen om hier een volwaardig leven op te bouwen.

- N. getuigt dat de verzoeker een goede vriend is van haar dochter en schoonzoon en dat ze hem zodoende al verschillende keren heeft ontmoet. Naar haar mening is de verzoeker een heel fijne en oprechte man en is het zijn oprechte verlangen hier in België een volwaardig leven te kunnen opbouwen met zijn gezin. Zij hoopt dan ook van harte dat zijn zaak positief zal beoordeeld worden.

- Dirk bevestigt dat de verzoeker "een prachtig persoon is, die ik kan van mijn burens as goed mens en de volste wil 1/ Nederlands te leren 2/ oprecht te werken v/z gezin, vrouw + 4 kindjes 3/ te integreren in de maatschappij, zijn vaste woonplaats si (...) te Roeselare."

- De Q. B. "verklaar dat K. F. altijd vriendelijk. Hij heeft mij al geholpen met een klus thuis. Is altijd vriendelijk en zelf verlegen – maar staat altijd klaar, voor je."

- A.? (onleesbare kopie van de identiteitskaart) stelt de verzoeker te kennen sedert 2007. "Hij is een goede vriend, zijn kinderen zitten met mijn kids op school. Hij is betrouwbaar, en kan op hem rekenen. Wens je veel succes mijn vriend."

- M. verklaart dat hij een zeer vriendelijke persoon is. Staat altijd klaar als je hulp nodig hebt. Zegt nooit nee als je iets vraagt. Is zeer behulpzaam. Altijd zeer vriendelijk."

Geheel en al ten overvloede zou nog opgemerkt kunnen worden dat ondanks het geringe aantal zinnestukjes toch heel wat taalfouten gemaakt worden, waaruit blijkt dat minstens een deel van de getuigen zelf de Nederlandse taal mogelijks niet behoorlijk onder de knie hebben? Wat er ook van zij, deze om en bij tien korte getuigenissen, die de betrokkene maar zeer oppervlakkig lijken te kennen, geven een weinig doorleefde inkijk op de betrokkene.

De integratie, zoals die naar voor komt uit de aanvraag en uit het hele dossier, volstaat geenszins om aan de verzoeker het verblijfsrecht toe te kennen. Daarenboven valt op de veronderstelde familiale banden van mijnheer met zijn echtgenote en kinderen, zijn eventuele dagdagelijkse inbreng in het gezin, en zijn zorg voor het kindje met de medische problemen, niet belicht worden in de getuigenissen, wat toch zeer merkwaardig is. Er wordt niet aangetoond dat er daadwerkelijk een schending van art. 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens zou zijn bij een negatieve beslissing inzake zijn verdere verblijf in het Rijk, dat op heden irregulier is.

Zodoende kan de problematiek die werd aanvaard als reden om de aanvraag als ontvankelijk te beschouwen, ten gronde dan toch niet weerhouden worden als reden om aan de verzoeker verblijfsrecht toe te kennen.

Integratie veronderstelt dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van misdrijven. In deze context moet aangehaald worden, in tegenstelling tot wat de betrokkene zelf beweert en in tegenstelling tot wat de getuigen menen te weten met betrekking tot de verzoeker, hij wel degelijk reeds de openbare orde verstoord heeft.

- Reeds eerder werd gewezen op de gepleegde identiteitsfraude.

- Doch in casu werd de verzoeker meermaals door de politie geverbaliseerd:

- P.V. nr. KO.13.L2.012233/2004 op verdenking van diefstal van geld in de kleedkamer van een fitnessruimte dd. 13.09.2004,

- P.V.nr. KO.45.L3.010093/2004 wegens verdachte handelingen dd. 01.10.2004

- P.V.nr. KO.12.L2.016429/2004 wegens diefstal dd. 18.12.2004

- P.V.nr. KO.60.L2.000670/2005 wegens het verkopen of aanbieden van verdovende middelen zonder machtiging, waarna hij tot 07.12.2005 werd weerhouden in de gevangenis van Ieper.

- P.V.nr. KO.55.L2.011723/2006 wegens illegaal verblijf dd. 24.08.2006,

- P.V.nr. KO.55.L2.015174/2006 wegens verdachte handelingen dd. 04.11.2006

- P.V.nr. KO.55.L2.000957/2007 wegens illegaal verblijf dd. 22.01.2007,

- P.V.nr. KO.55.L2.017284/2007 wegens illegaal verblijf dd. 13.12.2007

- P.V.nr. KO.55.L2.007251/2008 op verdenking van diefstal van bromfiets dd. 03.05.2008,

- P.V.nr. KO.55.L2.008578/2010 wegens illegaal verblijf dd. 06.06.2010,

Hierbij dient opgemerkt te worden dat illegaal verblijf eveneens een strafbaar feit is.

Ofschoon er dus een duidelijk gebrek is aan integratie, wat reeds eerder vastgesteld werd, blijkt dat de verzoeker wel degelijk voor overlast voor de maatschappij heeft gezorgd.

Op zijn strafblad, opgevraagd naar aanleiding van onderhavig verzoekschrift, prijkt een vonnis van 21.06.2005.

De verzoeker werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk wegens het bezit/deverkoop/het te koop stellen van verdovende middelen en heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdaad of wanbedrijf tot een gevangenisstraf van 2 jaar en tot het betalen van een geldboete. Het gaat onder meer om cocaïne en heroïne, minstens 13 uurwerken, 4 autoradio's, 1 GPS, een verrekijker, 2 brillen. In het vonnis staat te lezen: "De beklaagde moet inzien dat zijn handelswijze onaanvaardbaar is: de openbare orde en veiligheid worden immers door de gevolgen van druggebruik ten zeerste onder druk gezet gezien dergelijk gebruik al te vaak tot sociale isolatie en marginalisering leidt, storend gedrag in de hand werkt en aanleiding geeft tot het plegen van criminaliteit teneinde de verslaving te kunnen bekostigen."

Uit het advies van de procureur des Konings dd. 22.08.2005 blijkt dat de verzoeker heroïne en cocaïne verkoopt en zich laat betalen met gestolen goederen.

Sedert 01.09.2005 zit er een gunstig advies van de procureur des Konings inzake de verwijdering van de betrokkene in zijn dossier dat heden voorligt. Het oordeel van de procureur luidt als volgt: "De veroordeling en de vaststellingen verricht door de politiediensten tonen aan dat betrokkene niet de intentie heeft zich te integreren in onze maatschappij, noch de bedoeling heeft zich naar onze wetten en regels te voegen. Zijn criminele daden ontwrichten onze maatschappij zodat een verwijdering in het belang van onze maatschappij noodzakelijk lijkt."

De actuele stand van zaken in het dossier, ondanks zijn huwelijk met een vrouw die over verblijfsrecht beschikt, ondanks zijn drie schoolgaande kinderen en de medische problemen van zijn vierde kindje, is in die zin weinig veranderd, met name dat er nog steeds geen intentie tot integratie kan gedetecteerd worden, zoals hierboven aangegeven, zodat het advies van de procureur in dat opzicht zeker nog van toepassing is."

Op 5 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht aan verzoeker op 7 april 2016. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt.

"De heer:

Naam, voornaam: geboortedatum: geboorteplaats: nationaliteit:

K., F. (...) 1974 Oran Algerije

die echter bij zijn asielaanvraag verklaard had te heten: M., K.,

dat uit vergelijkend onderzoek van de vingerafdrukken blijkt dat het om dezelfde persoon gaat,

die bij DVZ tevens gekend is als M./O., K./K./K. geboren op 25.11/12.1974,

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

De betrokkene legt geen geldig paspoort voor dat voorzien is van een geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarenboven betreft het een herhaald bevel, nu reeds verscheidene keren een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zo ook op 16 december 2010. Dit bevel is inmiddels definitief en uitvoerbaar.

Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Verweerder erkent dit gegeven in de nota met opmerkingen, maar meent dat verzoeker geen schending van hogere rechtsnormen aanhaalt, nu wel melding gemaakt wordt van artikel 8 van het EVRM en de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), maar er geen schending van het artikel wordt aangevoerd. Hierbij gaat hij eraan voorbij dat in dezelfde zin geen bevel kan worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (RvS 17 december 2013, nr. 225.855), waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM (en artikel 47 van het Handvest) vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift de schending opgeworpen van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 7 en 24 van het Handvest. Verweerder kan in zijn nota niet dienstig vooruitlopen op een onderzoek van deze grieven dat door de Raad dient te worden gevoerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 9bis, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 7 en 24 van het Handvest.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“ENIG MIDDEL

Schending van de artikelen 7, 9bis, 62 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955 en van de artikelen 7 en 24 het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;

Doordat,

De eerste beslissing als volgt werd gemotiveerd: (...)

Terwijl,

Er een tegenstrijdige motivering wordt aangewend door de verwerende partij, door enerzijds te aanvaarden dat de verzoekende partij het uiterst moeilijk heeft om zijn aanvraag te doen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post en daarom het verzoek ontvankelijk heeft verklaard, maar anderzijds de situatie van de verzoekende partij, ten gronde niet in aanmerking te nemen en aan de verzoekende partij, niet alleen zijn regularisatieaanvraag ten gronde te weigeren, maar hem tevens een bevel te geven om het grondgebied en zijn noodlijdende gezin te verlaten;

Dat indien de verzoekende partij het gezin niet voor een korte periode kan verlaten, dat des te meer het geval is, voor een lange onbepaalde periode;

Dat in de beide gevallen B. zich bevindt in een ernstige medische toestand, met een beperkte overlevingskans;

Dat in beide gevallen zijn echtgenote deeltijds werkt en tijdens haar werk zorg draagt voor haar jongste kindje en het zich niet kan permitteren haar werk te verliezen;

Dat in beide gevallen het gezin 4 kinderen telt, waaronder een ernstig gehandicapt kind;

Dat een tegenstrijdige motivering dient gelijkgesteld te worden met een gebrek aan motivering;

En terwijl,

Niet betwist wordt dat de verzoekende partij gehuwd is met F. B. en dat 4 minderjarige kinderen deel uitmaken van het gezin, waarvan het jongste kind ernstig gehandicapt is;

Dat het beginsel van het belang van het kind niet enkel speelt bij het nemen van maatregelen die rechtstreeks betrekking hebben op kinderen;

Dat ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van art. 3.1 van het VN-Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest (Marleen Maes en Anja Wijnants, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T. Vreemd. 2016, p. 23);

Dat in casu de ongegrondheidsbeslissing, die genomen werd t.a.v. de vader en vooral de uitwijzing, een belangrijk impact heeft voor de kinderen, die het dus voortaan moeten stellen zonder vader of althans met een vader die voor een niet in te schatten tijd afwezig zal zijn;

Dat in casu uit de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken een evenwichtige en redelijke beoordeling heeft gemaakt van alle in het geding zijnde belangen en in het bijzonder van de belangen van de betrokken kinderen;

Dat, wanneer een verwijderingsmaatregel wordt getroffen t.a.v. een ouder, aandacht moet worden besteed aan de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit ervan, opdat daadwerkelijke bescherming en voldoende gewicht wordt gegeven aan het belang van de kinderen die rechtstreeks worden getroffen door die maatregel (cfr rechtspraak E.H.R.M. in C.SMITH, "The best interest of the child in the expulsion and first-entry jurisprudence of the E.C.H.R. , EJML, 2005, 70-103);

Dat de verzoekende partij weliswaar beseft dat er niet uitsluitend rekening moet gehouden worden met het belang van de kinderen, maar dat de belangen van de kinderen toch primordiaal zijn en er minstens moet gemotiveerd worden waarom er met het belang van de kinderen geen rekening moet worden gehouden hetgeen in casu geenszins gebeurde;

Dat het juist is dat de verzoekende partij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar in 2005, hetzij inmiddels reeds meer dan 10 jaar geleden;

Dat de verzoekende partij gedurende 10 maanden werd opgesloten en dan omwille van zijn goed gedrag in vrijheid werd gesteld;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken op dat ogenblik blijkbaar niet is overgegaan tot een repatriëring van de verzoekende partij en er niet wordt gemotiveerd waarom de verzoekende partij thans wel zijn gezin zou moeten verlaten;

Dat dit de enige veroordeling is geweest van de verzoekende partij;

Dat art. 8 E.V.R.M. en art. 7 van het Handvest, vereisen dat er rekening wordt gehouden in de eerste plaats met het belang van de kinderen, maar ook met de hechtheid van de gezinsband en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat;

Dat deze afweging van belangen ook in het geval van een verwijderingsmaatregel dient te gebeuren (H.v.J., 9 juli 2015, C-153/14, K. en A., pt. 58-60, geciteerd in voetnoot 96, T. Vreemd. 2016, p. 19);

Dat de beslissing de motiveringswet schendt, maar tevens art. 8 en de art. 7 en 24 van het Handvest;

En terwijl,

Ook ten gronde, de kinderen er belang bij hebben dat hun vader zou worden geregulariseerd, zodat hij aan het werk zou kunnen en zijn steentje zou kunnen bijdragen in het onderhoud van het gezin, dat thans uitsluitend is aangewezen op de inkomsten van moeder;

Dat de beslissing aan de verzoekende partij het verwijt richt geen sollicitatiebrieven te hebben overgelegd, hetgeen uiteraard quasi zinloos is, als men toch niet beschikt over een arbeidsvergunning; Dat de verzoekende partij inderdaad Nederlands aan het leren is, maar dat er nergens wordt gesproken over het feit dat de verzoekende partij perfect Frans spreekt, tot nader order toch een officiële taal in België;

En terwijl,

Het bevel om het grondgebied te verlaten nauwelijks gemotiveerd wordt;

Dat het E.V.R.M. en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, internationale verdragen zijn in de zin van art. 7 Vw, zodat er dient rekening gehouden te worden met de bepalingen van deze verdragen en, indien dat niet gebeurde er diende gemotiveerd te worden, waarom er met deze bepalingen geen rekening diende gehouden te worden;”

3.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de eerste betreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name om welke redenen de door de verzoeker aangehaalde elementen geen verdere machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet rechtvaardigen, waarbij per aangehaald element omstandig wordt toegelicht waarom dit zo is. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Wat de tweede bestreden beslissing betreft, stelt de gemachtigde onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, meer bepaald legt hij geen geldig paspoort voor dat voorzien is van een geldig visum. Verzoeker betwist dit motief niet zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

De schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 7 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Uit zijn betoog blijkt dat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Dit artikel bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoeker betoogt dat een tegenstrijdige motivering wordt aangewend door enerzijds te aanvaarden dat hij het uiterst moeilijk heeft om zijn aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post en daarom het verzoek ontvankelijk heeft verklaard, maar anderzijds de situatie ten gronde niet in aanmerking neemt en hem niet alleen zijn regularisatieaanvraag ten gronde weigert, maar hem tevens een bevel geeft om het grondgebied en zijn noodlijdende gezin te verlaten.

De Raad wijst erop dat buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.g.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf ontvankelijk verklaard, wat betekent dat gemachtigde oordeelde dat verzoeker zijn identiteit aantoonde en dat hij buitengewone omstandigheden die kunnen verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend aanbracht. De aanvraag werd echter eveneens ongegrond verklaard. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). De Raad wijst er dan ook op dat de gemachtigde ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt.

Verzoeker betoogt dat indien hij het gezin niet voor een korte periode kan verlaten, dat des te meer het geval is voor een lange onbepaalde periode. In beide gevallen bevindt B. zich in een ernstige medische toestand met beperkte overlevingskansen, werkt zijn echtgenote deeltijds, draagt zij zorg voor haar jongste kindje en kan zij zich niet permitteren om haar werk te verliezen. Tevens betoogt verzoeker dat in beide gevallen het gezin 4 kinderen telt waaronder een ernstig gehandicapt kind.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde naar elk van voormelde elementen uitdrukkelijk verwijst in de bestreden beslissing. Bovendien stelt hij: *“deze elementen die de verzoeker inroept als buitengewone omstandigheid, dus als reden om te motiveren dat hij de aanvraag doet bij de Burgemeester van Roeselare, worden aanvaard. (...) Derhalve is de aanvraag ontvankelijk.”* Uit de aanvraag van 27 oktober 2015 om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt inderdaad dat de opgesomde elementen werden ingeroepen en worden benoemd als buitengewone omstandigheid die verzoeker inroept om te motiveren dat hij deze aanvraag doet bij de burgemeester van Roeselare. Hiermee rekening houdende en gelet op het hoger aangehaalde dubbel onderzoek naar de ontvankelijkheid en de gegrondheid, getuigt het niet van een kennelijk onredelijk handelen van de gemachtigde van de staatssecretaris om de elementen in de ontvankelijkheidsfase te behandelen. Tevens wijst de Raad er nog op dat waar verzoeker verwijst naar het verlaten van het grondgebied voor een lange periode en in de mate dat hij hiermee doelt op de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, het bevel wordt gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Hierbij wordt

aangegeven dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, meer bepaald legt hij geen geldig paspoort voor dat voorzien is van een geldig visum. De Raad herhaalt dat verzoeker dit motief niet betwist zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

Verzoeker betoogt verder dat niet wordt betwist dat hij gehuwd is met F. B. en dat 4 minderjarige kinderen deel uitmaken van het gezin waarvan het jongste kind ernstig gehandicapt is. Hij verwijst naar het belang van de kinderen en betoogt dat *in casu* de ongegrondheidsbeslissing, die genomen werd ten aanzien van de vader en vooral de uitwijzing, een belangrijke impact heeft voor de kinderen die het voortaan moeten stellen zonder vader of althans met een vader die voor een niet in te schatten tijd afwezig zal zijn. Verzoeker stelt te beseffen dat er niet uitsluitend rekening moet worden gehouden met het belang van de kinderen, maar dat de belangen van de kinderen toch primordiaal zijn en er minstens moet gemotiveerd worden waarom er met het belang van de kinderen geen rekening moet worden gehouden.

De Raad merkt in de eerste plaats op dat de gemachtigde uiteenzet dat het opvalt dat de veronderstelde familiale banden van mijnheer met zijn echtgenote en kinderen, zijn eventuele dagdagelijkse inbreng in het gezin en zijn zorg voor het kindje met de medische problemen niet belicht worden in de getuigenissen, wat de gemachtigde als zeer merkwaardig aanduidt. Verzoeker gaat niet in op dit motief zodat eraan ook geen afbreuk wordt gedaan.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 24 van het Handvest moet worden geduid dat voormelde bepaling voorziet dat de overheidsinstanties of particuliere instanties de belangen van het kind als eerste overweging dienen te nemen "*bij alle handelingen betreffende kinderen*". Er moet echter worden aangegeven dat de verplichting om rekening te houden met de belangen van de kinderen niet impliceert dat verweerder geen verdere afweging mag maken en niet ook met andere belangen rekening vermag te houden (cf. GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Zelfs in de gevallen waarbij er rekening moet worden gehouden met de belangen van de kinderen is het derhalve niet uitgesloten dat wordt geopteerd voor een genuanceerd standpunt waarbij wordt geoordeeld dat de belangen van het kind niet dusdanig zwaar doorwegen.

Zoals verzoeker eveneens aangeeft, werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar in 2005 en wordt dit eveneens opgenomen in de bestreden beslissing. Waar hij stelt dat hij omwille van zijn goed gedrag na 10 maanden in vrijheid werd gesteld, toont hij niet aan waaruit dit zou blijken.

Verzoeker verliest uit het oog dat de gemachtigde zich in de bestreden beslissing niet beperkt tot het verwijzen naar de gevangenisstraf. Meer bepaald stelt hij: "*Integratie veronderstelt dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van misdrijven. In deze context moet aangehaald worden, in tegenstelling tot wat de betrokkene zelf beweert en in tegenstelling tot wat de getuigen menen te weten met betrekking tot de verzoeker, hij wel degelijk reeds de openbare orde verstoord heeft*", verwijst hij naar de gepleegde identiteitsfraude en somt hij vervolgens verschillende processen-verbaal op. Aangaande het vonnis stelt hij: "*De verzoeker werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk wegens het bezit/de verkoop/het te koop stellen van verdovende middelen en heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdaad of wanbedrijf tot een gevangenisstraf van 2 jaar en tot het betalen van een geldboete. Het gaat onder meer om cocaïne en heroïne, minstens 13 uurwerken, 4 autoradio's, 1 GPS, een verrekijker, 2 brillen. In het vonnis staat te lezen: "De beklagde moet inzien dat zijn handelswijze onaanvaardbaar is: de openbare orde en veiligheid worden immers door de gevolgen van druggebruik ten zeerste onder druk gezet gezien dergelijk gebruik al te vaak tot sociale isolatie en marginalisering leidt, storend gedrag in de hand werkt en aanleiding geeft tot het plegen van criminaliteit teneinde de verslaving te kunnen bekostigen."* Uit het advies van de procureur des Konings dd. 22.08.2005 blijkt dat de verzoeker heroïne en cocaïne verkoopt en zich laat betalen met gestolen goederen."

De gemachtigde spitst vervolgens zijn motivering toe op het advies van de procureur des Konings:

"*Sedert 01.09.2005 zit er een gunstig advies van de procureur des Konings inzake de verwijdering van de betrokkene in zijn dossier dat heden voorligt. Het oordeel van de procureur luidt als volgt: "De veroordeling en de vaststellingen verricht door de politiediensten tonen aan dat betrokkene niet de intentie heeft zich te integreren in onze maatschappij, noch de bedoeling heeft zich naar onze wetten en regels te voegen. Zijn criminele daden ontwrichten onze maatschappij zodat een verwijdering in het belang van onze maatschappij noodzakelijk lijkt."* De actuele stand van zaken in het dossier, ondanks zijn huwelijk met een vrouw die over verblijfsrecht beschikt, ondanks zijn drie schoolgaande kinderen en

de medische problemen van zijn vierde kindje, is in die zin weinig veranderd, met name dat er nog steeds geen intentie tot integratie kan gedetecteerd worden, zoals hierboven aangegeven, zodat het advies van de procureur in dat opzicht zeker nog van toepassing is.”

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot de stelling dat het vonnis – op het moment van het indienen van het verzoekschrift – 10 jaar geleden is, doch gaat volledig voorbij aan voormelde motieven van de gemachtigde. Dit dient tevens te worden vastgesteld aangaande het besluit van de gemachtigde: *“De actuele stand van zaken in het dossier, ondanks zijn huwelijk met een vrouw die over verblijfsrecht beschikt, ondanks zijn drie schoolgaande kinderen en de medische problemen van zijn vierde kindje, is in die zin weinig veranderd, met name dat er nog steeds geen intentie tot integratie kan gedetecteerd worden, zoals hierboven aangegeven, zodat het advies van de procureur in dat opzicht zeker nog van toepassing is.”* Bijgevolg kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn verblijfsrechtelijke echtgenote, (het schoolgaan van) de kinderen en de medische problemen van het vierde kind, noch dat hieromtrent niet wordt gemotiveerd.

Verzoeker beperkt zich tot algemene beschouwingen en een verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, doch gaat niet *in concreto* in op de motieven uit de bestreden beslissing zodat deze niet worden weerlegd. Ook de stelling dat men niet is overgegaan tot een repatriëring overtuigt niet. Verzoeker zet niet uiteen om welke reden dit een criterium zou zijn terwijl in de tweede bestreden beslissing in tegenstelling tot hetgeen hij voorhoudt, wel degelijk de grondslag voor het bevel wordt vermeld, het niet in het bezit zijn van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven, overeenkomstig artikel 7, eerste lid 1° van de vreemdelingenwet. Verzoeker slaagt er dan ook niet in om aan te tonen dat een genuanceerder standpunt diende te worden ingenomen waarbij wordt geoordeeld dat de belangen van het kind dusdanig zwaar doorwegen. Een schending van artikel 24 van het Handvest blijkt bijgevolg niet.

Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker slechts in de hoofding van het middel verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat om dezelfde reden geen schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wat het hoger belang van de kinderen betreft, kan worden vastgesteld. Dit wetsartikel kan overigens niet worden aangevoerd ten aanzien van de eerste bestreden beslissing daar het slechts een verplichting oplegt *“bij het nemen van een beslissing tot verwijdering”* en de *in casu* eerste bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing is, maar een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf als ontvankelijk, doch ongegrond wordt afgewezen.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, verwijst de Raad naar voorgaande vaststellingen en merkt daarnaast op dat voormeld artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van het artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

Waar verzoeker naar artikel 8 van het EVRM en naar artikel 7 van het Handvest verwijst, betoogt hij zeer summier dat deze artikelen vereisen dat er rekening wordt gehouden met het belang van de kinderen, maar ook met de hechtheid van de gezinsband en met de duur van zijn verblijf in een lidstaat.

Zoals hoger gesteld, motiveert de gemachtigde in de bestreden beslissing dat het opvalt dat de veronderstelde familiale banden van mijnheer met zijn echtgenote en kinderen, zijn eventuele dagdagelijkse inbreng in het gezin en zijn zorg voor het kindje met medische problemen niet belicht worden in de getuigenissen, wat door de gemachtigde als zeer merkwaardig wordt bestempeld. De gemachtigde zet verder uiteen dat niet wordt aangetoond dat er daadwerkelijk een schending van artikel 8 van het EVRM zou zijn bij een negatieve beslissing inzake zijn verdere verblijf in het Rijk dat op heden irregulier is. Derhalve heeft de gemachtigde wel degelijk rekening gehouden met het gezinsleven. Nog daargelaten de vraag of de eerste bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing een motivering bevat in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij beperkt zich opnieuw tot algemene stellingen en het aangeven dat hij het niet eens is, doch gaat niet op concrete wijze in op de motieven, laat staan dat hij ze weerlegt.

De verzoekende partij toont niet aan dat de motieven niet volstaan in het licht van (de belangenafweging in het kader van) artikel 8 van het EVRM. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat deze beslissing op dezelfde dag werd afgeleverd als de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Beide beslissingen werden eveneens op dezelfde dag betekend aan verzoeker. Verzoeker kan bezwaarlijk verwachten dat de motivering die blijkt uit de ongegrondheidsbeslissing die op dezelfde dag als de tweede bestreden beslissing ter kennis werd gebracht, nog eens wordt herhaald in het bestreden bevel. Tevens heeft verzoeker aldus de mogelijkheid benut om beroep in te stellen tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Waar verzoeker verwijst naar de duur van zijn verblijf in een lidstaat, concretiseert hij wederom zijn betoog niet zodat hij ook geen schending aantoonde van zijn privéleven in het kader van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker met de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verwijst naar zijn gezin- en familieleden, wijst de Raad er nog op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, weerspiegelt. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleden waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld. Gelet op het voorgaande wordt dan ook geen schending aangetoond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker *in fine* van zijn verzoekschrift verwijst naar de intentie om aan het werk te gaan en zijn steentje bij te dragen, beperkt hij zich tot het herhalen van elementen uit zijn aanvraag van 27 oktober 2015. Ook hierop werd ingegaan in de bestreden beslissing. Door aan te geven dat het *quasi* zinloos zou zijn om sollicitatiebrieven voor te leggen, geeft verzoeker aan het niet eens te zijn met de gemachtigde, doch weerlegt hij het motief niet dat dit niet zou zijn gebeurd. Omtrent de vaststelling van de gemachtigde dat geen tewerkstellingsbelofte werd voorgelegd, bewaart verzoeker overigens het stilzwijgen. De kennis van het Frans, waar verzoeker nog naar verwijst, wordt niet aangevoerd door verzoeker in zijn aanvraag van 27 oktober 2015 zodat de gemachtigde niet kan worden verweten hieromtrent niet te hebben gemotiveerd.

Samengevat kan worden gesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris de elementen waarnaar verzoeker opnieuw verwijst in zijn verzoekschrift, wel degelijk heeft betrokken in zijn beoordeling. In de bestreden beslissing wordt wel degelijk gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Verzoeker toont met zijn betoog, waarin hij voorhoudt dat op basis van de door hem aangevoerde elementen juist wel een machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet moet worden toegekend, niet aan dat deze motivering niet zou volstaan. Verzoeker beperkt zich in wezen tot het herhalen van elementen uit zijn aanvraag en het louter aangeven het niet eens te zijn met de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen niet volstaat. Hij geeft doorheen zijn verzoekschrift blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Hierbij dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Zoals gesteld, bevat artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden dat de aanvraag ongegrond moet worden verklaard. Het komt, gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die voortvloeit uit artikel 9 van de vreemdelingenwet, aan de bevoegde staatssecretaris en het bestuur toe om, rekening houdende met het globale immigratiebeleid dat gevoerd wordt, te bepalen of een verblijfsmachtiging dient te worden toegekend. Verzoeker slaagt er niet in op concrete wijze aan te tonen op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die hij in het kader van zijn aanvraag heeft aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Met zijn betoog toont verzoeker dan ook niet aan dat de beoordeling kennelijk onredelijk of onwettig is, noch dat de motivering niet afdoende of tegenstrijdig zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN